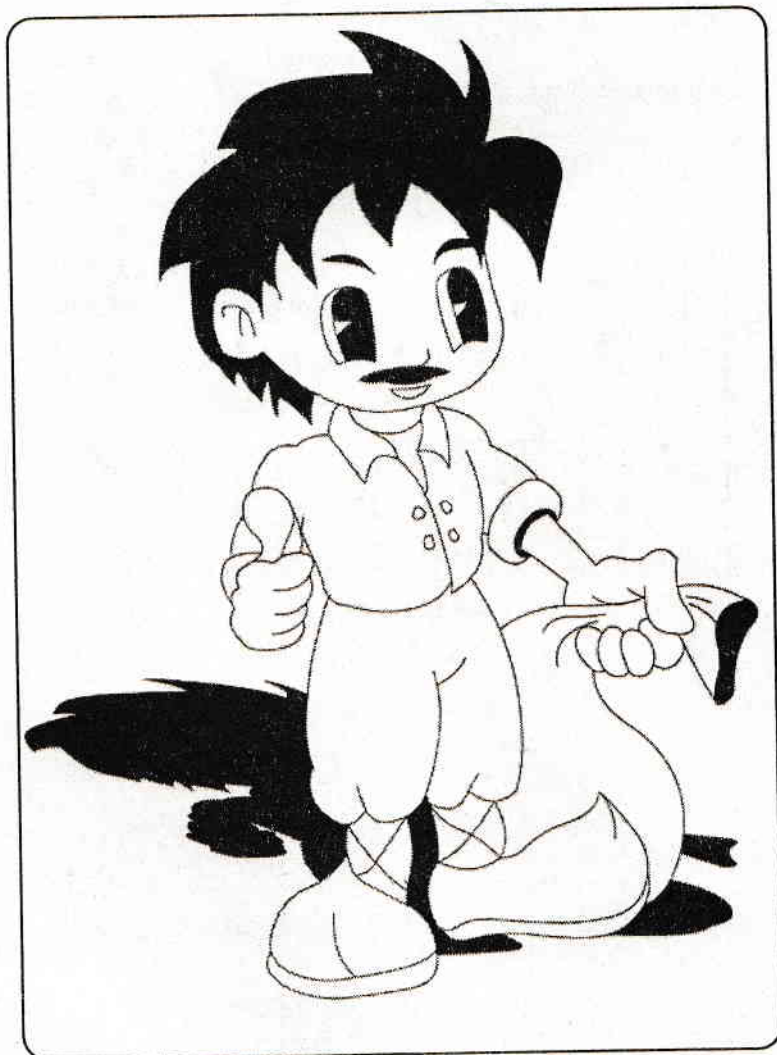

Ion Creangă

Dănilă Prepeleac

— București, 2004 —

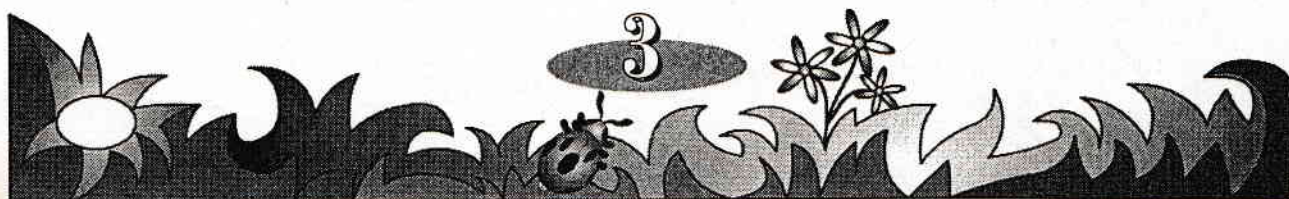
Dănilă Prepeleac

de Ion Creangă

Erau odată într-un sat doi frați și amândoi erau însurați. Cel mai mare era harnic, grijuliu și chiabur, pentru că unde punea el mâna, punea și Dumnezeu mila, dar n-avea copii. Iară cel mai mic era sărac. De multe ori fugea el de noroc și norocul de dânsul, căci era leneș, nechitit la minte și nechibzuit la trebi, și-apoi mai avea și o mulțime de copii! Nevasta acestui sărac era muncitoare și bună la inimă, iar a celui bogat era pestriță la mațe și foarte zgârcită. Vorba veche: tot un bou și-o belea. Fratele cel sărac - sărac să fie de păcate - tot avea și el o păreche de boi, dar coala: porumbi la păr, tineri, nalți la trup, țapoși la coarne, amândoi cudalbi, țintați în frunte, ciolănoși și grași; cum sunt mai buni de înjugat la car, de ieșit cu dâșii în lume și de făcut treabă. Dar plug, grapă, teleagă, sanie, car, tânjală, cârceie, coasă, hreapcă, țăpoi, greblă și câte alte lucruri ce trebuiesc omului gospodar nici că se aflau la casa acestui om nesocotit și când avea trebuință de asemenea lucruri, totdeauna supăra pe alții, iară mai ales pe frate-său, care avea de toate. Nevasta celui bogat de multe ori făcea zile fripte bărbatului, ca să-l poată descotorosi odată de frate-său. Ea zicea adeseori:

- Frate, frate, dar pita-i cu bani, barbate.
- Apoi, dă măi nevastă, sângele apă nu se face. Dacă nu l-oiu ajuta eu, cine să-l ajute?

Nevasta, nemaivând încotro, tăcea și înghițea noduri. Toate ca toate, dar carul său

era de haimana. Nu treceau două-trei zile la mijloc, și se trezea la ușa ei cu Dănilă, cumnatu-său, cerând să-i împrumute carul: ba să-și aducă lemne din pădure, ba făină de la moară, ba căpiți din țarină, ba multe de toate.

- Măi frate, zise într-o zi cel mai mare istuilalt; mi-e lehamite de frăția noastră!... Tu ai boi, de ce nu-ți închipuiești ș-un car? Al meu l-ai hârbuit de tot. Hodorog! încolo, hodorog! pe dincolo, carul se strică. Ș-apoi, știi vorba ceea: "Dă-ți, popă, pintenii și bate iapa cu călcăiele".

- Apoi, dă, frate, zise istalalt, scărpinându-se în cap, ce să fac?

- Ce să faci? Să te-nvăț eu: boii tăi sunt mari și frumoși; ie-i și-i du la iarmaroc, vinde-i și cumpără alții mai mici și mai ieftini, iar cu banii rămași cumpără-ți și un car, și iaca te-ai făcut gospodar.

- Ia, știi că nu m-ai învățat rău? așa am să fac.

Zicând aceste, se duce la dânsul acasă, își iè boii de-o funie și pornește cu ei spre târg. Dar, cum am spus, omul nostru era un om de aceia căruia-i mâncau câinii din traistă, și toate trebile câte le făcea, le făcea pe dos. Târgul era cam departe, și iarmarocul pe sfârșite. Dar cine poate sta împotriva lui Dănilă Prepeleac? (că așa îi era porecla, pentru că atâta odor avea și el pe lângă casă făcut de mâna lui). El tuflește cușma pe cap, o îndeasă pe urechi și habar n-are: "Nici nu-i pasă de Năstasă; de Nichita nici atâta".

Mergând el cu Duman și Tălășman ai săi, tot înainte spre iarmaroc, tocmai pe când suia un deal lung și trăgănat, alt om venea dinspre târg cu un car nou, ce și-l cumpăraseră chiar atunci și pe care îl trăgea cu mânele singur, la vale cu proptele și la deal cu opintele.

- Stăi, prietene, zise ist cu boii, care se tot smuceau din funie, văzând troscotul cel fraged și mândru de pe lângă drum. Stăi puțin cu carul, c-am să-ți spun ceva.

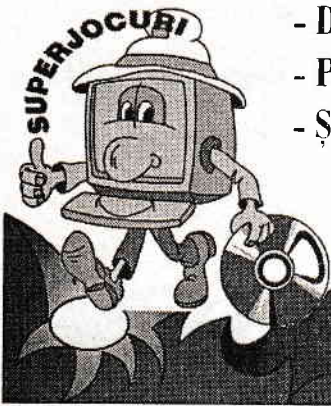
- Eu aș sta, dar nu prea vrè el să steie. Dar ce ai să-mi spui?

- Carul dumitale pareă merge singur.

- D-apoi ... mai singur, nu-l vezi?

- Prietene, știi una?

- Știu dacă mi-i spune.

- Hai să facem treampa; dă-mi carul și na-ți boii. Nu vreau să le mai port grija în spate: ba fân, ba ocol, ba să nu-i mănânce lupii, ba de multe de toate... Oiu fi eu vrednic să trag un car, mai ales dacă merge singur.

- Șuguiesti, măi omule, ori ți-e într-adins?

- Ba nu șuguiesc, zise Dănilă.

- Apoi dar, te văd că ești bune mehenghiu, zise cel cu carul; m-ai găsit într-un chef bun; hai, noroc să dea Dumnezeu! Să-ți aibi parte de car, și eu de boi!

Apoi dă carul, își iet boii, pleacă pe costișă într-o parte spre pădure și se cam mai duce. Istalalt, adecă Dănilă, zice în gândul său:

“Taci, că-i cu buche; l-am potcovit bine! De nu cumva s-ar răzgândi; dar parcă nu era țigan, să întoarcă.”

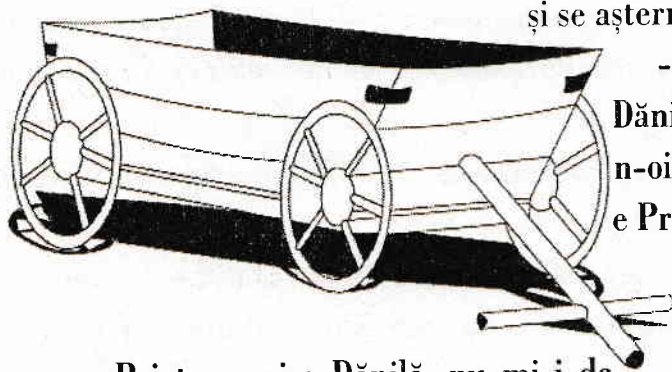
Apoi își iet și el carul și pornește tot la vale înapoi spre casă.

- Aho! car nebun, aho! Când te-oiu încărca zdravăn cu saci de la moară, ori cu fân din țarină, atunci să mergi așa!

Și cât pe ce, cât pe ce să nu-l ieie carul înainte. Dar de la o vreme valea s-a sfârșit și s-a început un deal; când să-l suie la deal, suie-l dacă poți!... Hârți! încolo, scârți! încolo, carul se da înapoi.

- Na! car mi-a trebuit, car am găsit!

Apoi cu mare greu hartoieste carul într-o parte, îl oprește în loc, se pune pe proțap și se așterne pe gânduri.

- Mă!... asta încă-i una! De-oiu fi eu Dănilă Prepeleac, am prăpădit boii; iar de n-oiu fi eu acela, apoi am găsit o căruță... Ba e Prepeleac, ba nu-i el...

Când iaca un om trecea iute spre târg e-o capră de vânzare.

- Prietene, zise Dănilă, nu mi-i da capra ceea, să-ți dau carul ista?

- Apoi... dă... capra mea nu-i de cele săritoare, și-i bună de lapte.

- Ce mai la deal, la vale! bună, ne-bună, na-ți carul și dă-mi-o!

